

[Aksel Møller.]

ministerens forgænger, Hans Hedtoft, havde holdt umiddelbart efter valget i oktober 1953. Men heri er der sandelig ikke noget argument at hente som forsvar for den højtærede statsministers' åbningstale. Det eneste, jeg kan indrømme den højtærede statsminister i den anledning, er, at der er tale om en stadig nedadgående udvikling under socialdemokratisk ledelse også på dette område. Den tale, vi hørte forleden, var en tale, som sagde meget lidt til den danske befolkning om de problemer, som rører sig i den, om dens økonomiske stilling, om dens fremtidsudsigter og om inflationen; den brugte for øvrigt overhovedet ikke ordet inflation, og det gjorde svaret i dag heller ikke.

Jeg må indrømme, at det vel efterhånden må være uhyre vanskeligt for den danske befolkning, som sidder ved mikrofonerne og lytter til forhandlingerne her omkring åbningstalen, at holde helt klart for sig, hvad det egentlig er, der diskuteres. Jeg tror, at disse radioudsendelser, hvis det skal blive ved på den måde, har en meget tvivlsom værdi. Det er, som om man søger at sprede forvirring i stedet for at skabe klarhed.

I sørgelig grad kom dette frem ved to forskellige indlæg, det ene var den højtærede statsministers svar i dag, det andet var det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards tale i forgårs. Nu er forvirringen bragt dertil, at man rokker ved og prøver på at udviske en af de sandheder, som hidtil har stået fast, nemlig den, at der, da den høje regering overtog magten, var et tilgodehavende på nationalbankens valutakonto på 370 mill. kr., og at der i dag er en skyld på 220 mill. kr.

Hvordan griber statsministeren nu dette problem an? Han indfører pludselig en betragtning, som vi ikke tidligere har beskæftiget os med, og som heller ikke har nogen særlig forbindelse med det, sagen drejer sig om. Han begynder at forklare os, at vor kapitalstilling over for udlandet, vor kapitalstatus, kun udviser en nedgang på 60 mill. kr. i løbet af den tid, den højtærede statsministers regering har været ved magten. Nedgangen i valutabeholdningen gør statsministeren op til 516 mill. kr., men heraf er de 459 mill. kr. udenlandske

gældsafdrag. Vi har imidlertid aldrig fra nogen side bebrejdet den høje regering de valutaudgifter, der har været afholdt; derom har diskussionen jo overhovedet ikke stået. Enten det så er til indkøb af brændsel eller korn eller til tilbagebetaling af lån, er det ikke det, den politiske diskussion drejer sig om. Den drejer sig om, at valutaandtægterne er svigtende.

Når jeg mener, at der ved den fremgangsmåde, som den højtærede statsminister har valgt ved at anføre en betragtning over landets kapitalstilling, skabes forvirring, hvor der burde være klarhed, er det, fordi han ved i sin såkaldte svartale at komme med denne betragtning bærer sig ad som den døde, der forberedte sit svar, ikke regnede med, at spørgsmålet hed „Goddag“, og svarede „Økseskaft“. På denne måde har den højtærede statsminister bragt yderligere uklarhed ind i diskussionen om valutastituationen. Jeg ville være meget ked af, om befolkningen på grundlag af statsministerens tale ikke forstår, hvorfor vi har en høj rente — den højeste, vi hidtil har haft — om den ikke forstår, hvorfor vi har en faldende produktion, hvorfor vi har en stigende arbejdsløshed, hvorfor investeringen i industrien er stagnerende eller måske ligefrem i tilbagegang, hvorfor man har været nødt til at indføre nye forbrugsbegrænsende skatter og afgifter, således som det f. eks. sidst var tilfældet i marts 1955. Alt dette måtte folk jo tro skyldtes ganske andre forhold, end de faktisk skyldes, når statsministeren på spørgsmålet om, hvilke midler han har mod disse ulykker, har svaret med en henvisning til, at landets kapitalstatus kun er blevet forringet med 60 mill. kr.

Jeg efterlyser den høje regerings bedømmelse af den inflationsbevægelse, landet er ude i, jeg efterlyser den høje regerings politik over for de stadige pristigninger og over for kapløbet mellem priser og lønninger, alt det, som udmarver landets økonomi, det, der bevirker, at statens driftsoverskud svinder ind, og at vi står over for problemet om, på hvilken måde dette driftsoverskud skal kunne forhøjes igen. Jeg tror, det havde været overmåde nyttigt, om den højtærede statsminister havde redegjort for, hvad der er regeringens hensigt over for alt dette.